

*Hoiduge skandaalsete
naiste eest...*

NICOLA CORNICK

Üks nurjatu patt

*Triloogia „Kõrgseltskonna skandaalsed naised”
2. raamat*

Nicola Cornick
One Wicked Sin
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.
Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Saar
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Nicola Cornick
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B08227411
ISBN 978-9949-25-088-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Autori märkus

Paar aastat tagasi lugesin raamatut Trafalgari lahingust, kui mu tähelepanu köitis väike märkus lehekülje lõpus. See viitas Napoleoni armeest pärinevatele sõjavangidele, kes elasid tingimisi vabastatutena Devonis väikeses Tivertoni linnas. Mind huvitas väga mõte välismaa sõjavangidest, kellele lubati vabadus mitmes väikelinnas üle Britannia. Väga raske oli leida allikaid Briti ajaloo selle tähelepanuta jäetud fakti kohta, kuid lõpuks avastasin järkjärgult rohkem materjali vabakäiguvangidest, nagu neid kutsuti, ning seega tekkis mul romaaniidee kangelannast, kes armub vaenlasesse...

„Üks nurjatu patt“ on Lottie lugu. Elukogenud naine, paljude armuafääride veteran Lottie leiab, et ta elu laguneb tükkideks, kui abikaasa temast lahutab. Tema ainsaks lootuseks näib olevat tulevik renegaadist iiri vangi armukesena. Muidugi ei saa kaks nii kogenud ja maailmast väsinud tegelast nagu Lottie ja Ethan iial armuda... Või saavad?

1813. aasta novembris nurjasid võimud Britannias asuva 60 000 sõjavangi ülestõusu. Lottie ja Ethani armastuse lugu on läbi põimunud selle tõelise sündmusega.

„Kui kaunis naine teinud narrust
ja hilja avastab, et mehed reedavad,
mis sarm võiks leevendada tema kurbust,
mis kunst ta süüst küll vabastaks?“

– Oliver Goldsmith

Proloog

Juuli 1786

See oli kivikeste heli nagu talvapäeva tugev vihmäsabin vastu aknaruutu, mis ta äratas. Ta lamas hetke liikumatult, unest ümbritsetud, siis kostis see heli jälle, terav kui püssituli. Ta avas silmad ja vaatas ainiti kõrgeid varje laes. Koit oli puhkemas, hiilides tema magamistuppa ja ähmastades küünlavalguse. Vaheuks oli lahti ja ta kuulis kõrvaltoast oma guvernandi preili Snooki norskamist.

Kolmas kividesabin saatis ta akna juurde, kus ta rasked eesriided eest tõmbas ja lükandakna üles lükkas. Väljas oli ilus hommik. Taevas oli mahesinine ja päike tõusis kullalintidena üle aasa.

„Papa!“

Isa seisis tema akna all kruusateel. Kuni ta teda jälgis, laskis isa ülejäänud kivikestel sõrmede vahelt välja voolata ja tõstis terituseks käe.

„Lottie! Tule alla!“ See oli sosin, mida kerge briis temani kandis. Ta heitis kõhkleva vargse pilgu vaheukse poole, kuid preili Snooki norskamine oli valjem kui iganes varem. Lottie jooksis palja jalu mööda koridori ja trepist alla, seinte pleekinud muster kahvatus valguses hall, seejärel üle kivipõranda eesukse juurde. Maja täitis ikka veel see eriline varahommikune vaikus, mis eelnes päeva esimestele liigatustele. Kõik magasid.

Isa kohtas teda trepil ja laskus põlvili, et ta käte vahele haarata, ning Lottie teadis silmapilk, et isa polnud öösel kodus olnud, sest ta lõhnas suitsu ja õlle järele. Nende lõhn püsis ta juustes ja riides ning tema põsk, kui ta selle vastu Lottie põske surus, oli habemetüükast kare. Nende nõrkade, kuid süiski eksootiliste lõhnade all oli tunda isa sandlipuuodekolonni tuttavat lõhna. Lottie oli seda alati armastanud.

Isa hoidis teda väga tugevasti ja rääkis talle kõrva väga vaikelt. „Lottie, ma lähen ära. Tahtsin sinuga hüvasti jätta.“

Isa sõnad ja tungivus, mida ta isa puudutuses tundis, saatis Lottiest külmavärina läbi, külmus roomas mööda ta paljaid jalgu üles, mässis kogu ta keha endasse ja pani ta värisema. Ta tõmbus tagasi ja vaatas isale otsa. „Ära? Kas mamma teab?“

Ta nägi isa silmadesse tulnud kurja pilku, nendesse pruunidesse silmadesse, mis sarnanesid nii väga tema enda omadega, seejärel isa naeratas talle ja hetkeks tundus, nagu oleks päike välja tulnud, kuigi mingil põhjusel kartis ta ikka veel.

„Ei,“ vastas isa. „See on meie saladus, kullake. Ära ütle kellegi, et sa mind nägid.“ Isa ajas end sirgu. „Ma tulen varsti tagasi sulle järele, Lottie. Ma luban, et tulen.“ Ta puudutas Lottie põske. „Ole hea tüdruk.“

Kirikukell lõi pool viis, kui isa mööda sissesõiduteed minema sammus. Lottie seisis, kuulatades kellamängu, millesse segunes

Üks nurjatu patt

isa sammude krudin kruusal, kuni isa pikk kogu keeras tanumale sissesõidutee lõpus ja kadus varahommiku udusse. Ta tahtis isale järele joosta, tema mantlist kinni haarata ja paluda, et ta tagasi tuleks. Ta tundis kabuhirmu. Tema süda tagus nagu siis, kui ta jooksis, ja ta tundis pisaraid oma silmalauge torkimas. Nüüd tõusis päike mägede kohale, suur ja särav, udus sätendavkuldne, kuid Lottie tundis, et tal oli väga külm.

Ta oli kuueaastane ja nii lõppes tema elu esimest korda.

Esimene peatükk

London, juuli 1813

„See on juba viies džentelmen sel nädalal, kes oma raha tagasi nõuab.“ Proua Tong, Venuse Templi alaline kupeldaja, astus siidseelikute vihasel vihinal külluslikku buduaari. „See läks mulle maksma sada gini!“ Ta pani käed puusa ja vaatas ülima pahameelega tualettlaual istuvat naist. „Sa peaksid raha sisse tooma, madam!“ Tema peenutsev kõnemaneeer libastus pahameelesurve all. „Ma palkasin su värskuse ja külgetõmbe tõttu kui kõige kurikuulsama naise Londonis. Ma ei oodanud kohkunud neitsit.“ Ta paiskas käed õhku. „Ta ütles, et sa olid nii külm, et kaotasid ta mehelikkuse. Sind peetakse skandaalseks, seega käitu ka skandaalselt! Kui lord Borrodale oleks tahtnud voodisse jääkamakat, oleks ta kodus oma naise juures!“

Lottie Cummings istus vaikides selle tiraadi all ja surus käed kokku, et takistada neil värisemast. Nädala jooksul, mis ta oli proua Tongi katuse all veetnud, oli ta selgeks saanud, et lõ-

bumaja perenaisel oli kalduvus sellisteks vihahoogudeks, kui tema tüdrukud teda pahandasid, ja mis võis olla veel pahandavam kui rahulolematu klient, kes nõuab raha tagasi? Raha oli proua Tongi eluveri; pole midagi imestada, et kupeldaja oli maruvihane.

Lottie vihkas seda kohta, vihkas seda tööd sügava jälestusega, mis jälitas teda samast hetkest, kui ta ärkas, kuni hetkeni, kui ta üritas sellest luupainajast une kaudu põgeneda. Ta polnud kunagi kujutlenud, et kurtisaaniks olemine on selline. Ta oli pidanud end nii arukaks, nii kogenuks. Ta oli isegi – Jumal aidaku teda – kujutlenud, et ta võiks astuda poolilmadaamide hulka kui professionaal. Lõppude lõpuks, kui raske see ikka sai olla? Ta oli teatud enesekindluse ja elukogemusega naine. Kord oli ta uskunud, et on armukunstides päris andekas. Enne kui ta oli näinud kurtisaanielu reaalsust, oli ta isegi mõelnud, et ta võib võtta klientide raha ja nende tähelepanu nautida.

Tema bravuur oli nüüd räbalates. Tema enesekindlus oli ta maha jätnud. *Ta polnud teadnud mitte midagi.*

Mitte midagi alandusest, kui temast räägiti, nagu teda polekski seal, kui tema üle arutleti ja ta heideti kõrvale nagu lihatükk. Mitte midagi põlgusest, mida kliendid tema suhtes ilmutasid, kui nad teda tarvitasid, sest nad olid maksnud ja seega võisid käituda, nagu neile meeldis. Ei midagi – kui ta endaga brutaalselt aus oli – mõne mehe otsesest vastikusest. Ta oli varem maganud ainult nägusate meestega ja see polnud raske. Ta oli oma armukesti valinud. Nüüd valiti teda.

Ta ei suutnud seda taluda. Ta mõtles, et kui ta jääb veel kas või üheks minutiks siia majja, läheb ta hulluks.

Aga kuhu ta läheks?

Nicola Cornick

Mitte kusagile. Tema perekond oli ta välja heitnud ja sõbrad temast lahti öelnud. Teda polnud õpetatud mingit tööd tegema ja ta oli liiga kurikuulus, et talle seda oleks isegi pakutud. Lisaks võlgnes ta proua Tongile märkimisväärse rahasumma: võlakiri tema tervisekindlustuseks ja raha, et panna ta välja nägema nagu hoora. Ta oli püütud võlgadevõrku, mis oli määratud kindlustama, et ta kunagi ei põgene.

Lottie vaatas ringi buduaaris, mille kuldsed toolid olid merikarbikujulised ja voodi mähitud purpurpunastesse eesriietesse. Kõik värvid olid kriiskavad ja vapustavalt maitsetud. Ta oleks vihanud seda tuba selle kassikullase glamuriteeskuse eest, juhul kui ta poleks seda juba veelgi sügavamalt vihanud seepärast, et buduaar esindas kõike, milleks ta oli saanud.

„Ma ei saa sinust aru.“ Kui Lottie sõnagi ei lausunud, vajus proua Tong raskelt istuma purpurpunase voodi peale. Madrats ohkas. „Keelepeks räägib, et sa andsid seda oma abielu jooksul ilma rahata igäihele,“ jätkas ta teravalt, „ent nüüd, kui sulle selle eest makstakse, käitud sa nagu raevu aetud süütus.“

Lottie surus huuled kitsaks triibuks, et takistada tõrjuvaid sõnu oma suust purskumast. Ta ei saanud endale lubada edasist vastasseisu proua Tongiga, juhul kui ta ei taha, et ta välja tänavale visatakse. See oli nüüd tema reaalsus. Müü end – või nälg. Ja ta ei saanud ostja suhtes eriti valiv olla.

Lottie nihutas oma potsikuid tualettlaual: roosi- ja lavendli-lõhnalised nahakreemid, mis olid nii tugevasti lõhnastatud, et tekitasid temas tahtmise ägedalt aevastada; eredad räiged näovärvid ja kosmeetika, mis pidid suurendama tema ilu, kuid tegelikult märgistasid ta nii selgelt ära kui kurtisaani, et ta oleks võinud sama hästi silti kanda. Ta tahtis rusikaga virutada ja need põrandale paisata.